

РЕШЕНИЕ

№ 178

гр. София, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Цветина Костадинова

при участието на секретаря Ива Ат. Иванова
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20231100501914 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258-273 ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба, подадена от В. Н. Н., ищец пред СРС**, срещу решение № 12735 от 14.11.2022 г., постановено по гр.д.№ 4411 по описа за 2022 г. на СРС, ГО, 36-ти състав, с което е отхвърлен предявения от ищеца, въззивник, иск по чл.439 ГПК и в негова тежест са възложени разноските по делото.

Излагат се доводи за неправилност и необоснованост на така постановеното решение. Неправилно СРС бил приел, че давността започва да тече от датата на издаване на изп.лист – 05.12.2013 г. Мотивите на СРС били противоречиви, тъй като СРС сочел, че изпълнителния лист е издаден на 10.11.2011 г. Такъв изпълнителен лист по делото не бил представен. Неправилно СРС бил приел, че с подаването на молбата за образуване на изп.дело се прекъсва давността. Молбата била нередовна, тъй като в нея се съдържало само едно общо възлагане по чл.18 ЗЧСИ. Правилно СРС бил приел, че по молбата от 14.03.2014 г. е наложен запор на трудовото възнаграждение на длъжника на 19.03.2014 г. Неправилно, обаче, приел че с

насрочването на опис се прекъсва давността; такъв опис не бил извършен реално. Неправилно било прието и, че с подадената молба от 20.01.2016 г. с искане за налагане на запори и опис на движими вещи се прекъсвала давността. На 31.08.2017 г. била подадена нова молба от вискателя за налагане на запори върху сметки и трудово възнаграждение, но не били извършени реални действия по тези молби и затова според въззивника същите не прекъсвали давността като се аргументира с чл.434, ал.2 ГПК. В случая от страна на вискателя не била внесена дължимата държавна такса затова тези молби били нередовни като се позовава на решение на СГС, което било в този смисъл. СРС бил приел, че на 07.08.2018 г. е наложен запор върху банковите сметки, но това действие било извършено по прекратено изп.дело, защото последното валидно действие било това по наложения на 19.03.2014 г. запор на трудовото възнаграждение. Молбата от 07.08.2019 г. за налагане на запори и опис на движими вещи не можела да прекъсна давността, тъй като същата била нередовна – в нея не било посочено точно върху какво да бъде наложен запора. На 02.10.2019 г. бил насрочен опис, но той не се бил състоял. На 28.09.2021 г. вискателят подал молба за налагане на запор на трудово възнаграждение и такъв била наложен на 07.01.2022 г. Изпълнителните действия, обаче, били по прекратено екс леге дело, което било настъпило на 19.03.2016 г. Вследствие на това прекратяване, с обратна сила се заличавали извършените изп.действия. Пзовава се на съдебна практика на ВКС. От тук следвал извода, че от 19.03.2014 г. до 19.03.2019 г. била изтекла 5 годишната давност по чл.110 ЗЗД.

Иска се от настоящата инстанция да отмени изцяло обжалваното решение и вместо него да постанови друго, с което предявеният иск да бъде уважен. Разноски се претендират.

По въззивната жалба не е постъпил отговор от ответника пред СРС-„С.Г.Г.“ ЕАД. В хода на производството се излага становище, с което се сочи неоснователност на въззивната жалба и правилност на така постановеното решение. Намира, че от СРС не са допуснати сочените от въззивника нарушения на материалния и процесуален закон. Твърди, че въззивника не прави разлика между перемпционния срок, който касаел висящността на изпълнително дело и давностният срок, който касаел възможността за принудително изпълнение на вземането. Счита, че това са

два различни срока, които се прекъсват по различен начин и имат различни последици. Твърди, че вискателя е бил активен в изп.производство и бил подавал молби за извършване на различни изпълнителни действия. Някои от тях не били извършени, но също прекъсвали перемпционния срок. Подаването на молби от страна на вискателя не било спорно по делото; спорно било какви са последиците от тези молби. Не претендират разноски.

По допустимостта на въззивната жалба:

За решението на СРС, въззивникът е бил уведомен на 01.12 2022 г. Въззивната жалба е подадена на 02.12.2022 г. /по пощата/.

Следователно, същата е в срока по чл.259, ал.1 ГПК.

Въззивната жалба е подадена от надлежна страна и срещу съдебен акт, подлежащ на инстанционен контрол.

Тъй като с първоинстанционното решение не е бил уважен предявеният от въззивника иск по чл.439 ГПК, то за ищеца/в производството пред СРС, въззивник в настоящето/ е налице правен интерес от обжалване.

Следователно, **въззивната жалба е допустима.**

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

Ищецът е поискал от съда да признае за установено, че не дължи на ответника сумите по издадения изпълнителен лист от 05.12.2013 г. по ч.гр.д. № 11299 по описа за 2013 г. на СРС, 80 състав, касаещи договор за мобилни услуги, за принудителното събиране на които било образувано изп.дело № 20148630400379 по описа на ЧСИ Д.Х., рег.№ 863, с район на действие СГС.

Твърди се, че вземанията за които би издаден изпълнителния лист били по издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК. Срещу тази заповед не било подадено възражение. Твърди се, че по изп.дело не били извършвани изпълнителни действия, които да прекъснат давността за периода от 14.11.2014 г. до 14.11.2019 г. Това означавало, че изпълнителното дело е прекратено екс леге. Извършените изп.действия били обезсилени с обратна сила. При това положение била изтекла 5-годишната давност по чл.110 ЗЗД. Изтекъл бил и давностния срок по чл.111 ЗЗД, касаещ

периодичните вземания. Едва на 07.01.2022 г. , т.е. след изтичането на давностния срок бил наложен заповор върху трудовото възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл.439, ал.1 ГПК длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението. Искът на длъжника може да се основава само **на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене** в производството, по което е издадено изпълнителното основание /ал.2/.

След служебно извършена проверка въззивната инстанция приема, че **обжалваното решение е постановено във валиден и допустим процес.**

По доводите във въззивната жалба:

Спорно по делото е изтекла ли е погасителната давност.

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че давността върху вземания, предмет на изп.дело, образувано преди 26.06.2015 г., тече от момента на последното валидно изп. действие, което в случая било 05.12.2013 г., когато бил издаден изпълнителния лист. Приложима била 5-годишната погасителна давност по чл.110 ЗЗД. В конкретния случай изп. дело било образувано на 17.10.2014 г. В молбата за образуване на изп.дело било налице възлагане по чл.18 ЗЧСИ. Прието е, че по изп.дело били подавани от взыскателя молби за извършване на изп.действия и съответно извършване на такива, както следва: на 14.03.2014 г. бил наложен заповор върху банковите сметки на длъжника, на 19.03.2014 г. бил наложен заповор на трудовото възнаграждение надлъжника; на 07.08.2014 г. бил насрочен опис на движими вещи, на 20.01.2016 г. била подадена молба от взыскателя за налагане на заповори и опис на движими вещи; на 31.08.2017 г. била подадена от взыскателя молба за налагане на заповори върху сметки и трудово възнаграждение; на 07.08.2018 г. бил наложен заповор на банковите сметки на длъжника; на 07.08.2019 г. била подадена молба от взыскателя за налагане на заповори и опис на движими вещи; на 02.10.2019 г. СИ бил извършил насрочване на опис на движими вещи; на 28. 09.2021 г. взыскателят подал молба за налагане на заповор на трудово възнаграждение на длъжника; на 07.01.2022 г. бил наложен заповор върху трудово възнаграждение. СРС е приел, че молбата по която е образувано изп.дело е редовна. В случая предприетите от взыскателя действия прекъсвали давността. Задълженията на ищеца не били погасени по давност, защото последният срок бил прекъснат на 07.01.2022 г.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция намира, че

СРС правилно е установил фактичката обстановка по спора, както и извършените от ЧСИ изп.действия.

Изпълнителният лист, действително, е издаден на 05.12.2013 г.

Спорно по делото е погасени ли са по давност вземанията, предмет на образуваното изп.дело № 20148630400379 по описа на ЧСИ Д.Х.:

Погасителната давност е определен от законодателя срок, с изтичането на който законът свързва определени последици-преграждане на възможността за събиране на вземането по съдебен ред. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ, независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и/или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ, а именно: **насочването на изпълнението чрез налагане на запор** или възбрана, **присъединяването на кредитор**, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, **извършването на опис и оценка на вещ**, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, изготвяне на справки, набавяне на документи, книжа и др., назначаване на експертиза, извършване на разпределение, плащане въз основа на влязло в сила разпределение и др.

С молбата от 17.01.2014 г. по която е образувано изп.дело действително са възложени правомощията по чл.18 ЗЧСИ. Видно от същата, обаче, вискателят е посочил и изрични изпълнителни действия, които да се извършат, а именно: запор на трудово възнаграждение, запор на банкови сметки.

Следователно, неоснователен е довода на въззивника, че молбата за образуване на изпълнителното дело е нередовна.

На 06.03.2014 г. са изпратени заповрни съобщения за налагане на заповри по банковите сметки, същите са постъпили при задължените лица на 13.03.2014г. и на 14.03.2014 г. На 19.03.2014 г. „Банка ДСК“ АД е уведомила ЧСИ,

че длъжника има открита сметка при тях и запор ще бъде наложен.

На 06.03.2014 г. е изпратено и запорно съобщение до работодателя на длъжника за налагане на запор върху трудовото му възнаграждение. Съобщението е получена от третото задължено лице на 14.03.2014 г. С писмо от 19.03.2014 г. работодателят е уведомил ЧСИ, че ще бъде наложен запор на трудовото възнаграждение независимо, че вече има наложени 4 броя такива.

Запорът върху вземания на длъжника представлява разпореждане на съдебния изпълнител, с което определено вземане на длъжника се предназначава за принудително удовлетворяване на вискателя и се забранява на длъжника, под страх от наказателна отговорност, да се разпорежда с него, а на третото задължено лице - да извършва плащания на длъжника. Целта му е да запази това вземане в патримониума на длъжника, като наред с това осуети и погасяването му чрез извършено от длъжника по вземането плащане, за да може то да послужи за удовлетворяването на вискателя.

Затова запорът върху вземания на длъжника представлява изпълнително действие, което е част от предвидения в ГПК изпълнителния способ "Изпълнение върху вземания на длъжника". Запорът се счита **наложен само с разпореждането на съдебния изпълнител и с получаване на запорното съобщение от третото задължено лице**, арг. от изричните разпоредби на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК по отношение на момента, от който запорът поражда действие, както и т.5 от ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 3 ОТ 10.07.2017 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 3/2015 Г., ОСГТК НА ВКС.

На 07.04.2014 г. длъжникът е получил поканата за доброволно изпълнение.

На 07.08.2014 г. ЧСИ е отправил до длъжника призовка за принудително изпълнение като е насрочил опис, оценка и изземване на движими вещи за 27.10.2014 г. – 10: 30 ч.

На 30.10.2014 г./л.104 по делото пред СРС/ длъжникът е поискал от ЧСИ да вдигне запора на банковата му сметка в „Банка ДСК“ АД като е посочил, че сумите касаят обезщетение за безработица.

С разпореждане от същата дата ЧСИ е отказала да вдигне запора, тъй като не били ангажирани доказателства, че сумите действително касаят обезщетение за безработица.

На 31.10.2014 г. длъжникът е ангажирал доказателства, че се касае до

обезщетение за безработица и на същата дата ЧСИ е изпратил писмо до банката за вдигане на запора /л.108 по делото пред СРС/.

С молба от 19.09.2014 г. работодателят е уведомил ЧСИ, че трудовото правоотношение с длъжника е прекратено, считано от 10.09.2014 г.

С молба от 20.01.2016 г. взыскателят е поискал насрочване на опис на движими вещи, както и налагане на запор на банкови сметки и запор на трудови възнаграждения л.65 по изп.дело /.

На 31.08.2017 г. от взыскателя е била подадена нова молба /л.66 от изп.дело/ с искане за налагане на запор на банкови сметки, както и налагане на запор върху трудово възнаграждение и други вземания на длъжника.

На 07.08.2018 г. ЧСИ е изпратил запорни съобщения за налагане на запор върху банковите сметки на длъжника, които са получени от задължените лица /банки на 09.08.2018 г.

Видно от данните по изп.дело ТД на НАП /л.86/ се е присъединила като взыскател по изп. дело на 07.08.2018 г.

С молба от 07.08.2019 г. /л.89 от изп.дело/ взыскателят е поискал налагане на запори на банковите сметки, на трудовото възнаграждение на длъжника, запор на МПС, както и да насрочи ден и час за извършване на опис и оценка на движими вещи.

С разпореждане от 02.10.2019 г. ЧСИ е разпоредил насрочване на опис, оценка и изземване на движими вещи за 12.12.2019 г.- 11 ч.

С молба от 28. 09.2021 г. от взыскателя е поискано извършване на запор на трудово възнаграждение, както и насрочване на опис и оценка на движими вещи /л.104 от изп.дело/.

След извършено проучване и установяване на работодателя на длъжника ЧСИ е изпратил на 09.12.2021 г. запорно съобщение за налагане на запор на трудовото възнаграждение, което е получено на 07.01.2022 г./л.108 от изп.дело/.

На 13.01.2022 г. работодателят е потвърдил, че длъжника работи при тях, както и, че ще бъдат извършвани удържки от трудовото възнаграждение в размер на по 280,40 лв. месечно, които ще бъдат превеждани по банковата сметка на ЧСИ /л.112 от изп.дело/.

От преводните документи по изп.дело /л.114 и следв. /е видно, че

сумите са превеждани от страна на работодателя по сметката на ЧСИ, а последният ги е превел на вискателя.

На 13.01.2022 г. длъжникът е подал молба за запознаване с изп.дело с оглед наложения му заповор върху трудовото възнаграждение /л.111 от изп.дело/.

С оглед горе констатираните принудителни изпълнителни действия не се установява, бездействие на вискателя за срок по-дълъг от 2 години. Доводите на въззивника не съответстват на данните по изп.дело.

Противно на соченото от въззивника, от данните по изп.дело се установява, че вискателя е заплатил дължимите от него такси по изпълнението.

С молба от 15.02.2022 г. длъжникът е поискал изп.дело да бъде спряно въз основа на издадената от СРС по гр.д.№ 4411 по описа за 2022 г., обезпечителна заповед и ЧСИ с постановление от 15.02.2022 г. е спрял изп.производство/л.116 от изп.дело/.

За постановлението от 15.02.2022 г. са били уведомени работодателя на длъжника, длъжника и вискателите.

При това положение не са настъпили предпоставките на чл.433, ал.1, т.8 ГПК за прекратяване на изп.производство, тъй като не се установи бездействие на вискателя, нито настъпване на погасителната давност на вземанията за принудителното събиране на които е било образувано изп. дело.

При така извършените принудителни изпълнителни действия без значение за изхода на спора се явява обстоятелството дали давността е 3-годишна или 5-годишна. Само за пълнота на изложението ще посочим, че настоящата инстанция приема, че влязлата в сила заповед за изпълнение, какъвто е настоящия случай, има характер на влязло в сила решение. Нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД предвижда, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога 5 години. В случая не се спори, че длъжника не е подал възражение срещу заповедта за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК. Съдът намира, че в тази хипотеза длъжника не може да черпи права от собственото си пасивното поведение. В резултат на това пасивно поведение на длъжника заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист в полза на

заявителя (ако вече не е издаден). От този момент започва да тече срокът на новата погасителна давност, който е петгодишен, съобразно гореизложеното. По същността си правните последици на влязлата в сила заповед за незабавно изпълнение (каквто е случаят) са аналогични на последиците на влязло в сила съдебно решение, доколкото последната има установително действие в отношенията между страните, като съгласно сега действащия ГПК, с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането (в този смисъл определение № 480/19.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. по описа на ВКС, IV г. о., определение № 318/09.07.2019 г. по ч. гр. д. № 2108/2019 г. по описа на ВКС, IV г. о.). Наред с изложеното, в постановеното по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК определение № 214/15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г. по описа на ВКС, IV г. о., изрично е посочено, че влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение.

Следва да отбележим, че изп.дело е образувано при действието на ППВС № 3 от 1980 г. съгласно което с образуването на изп.производство /в конкретния случай на 17.01.2014 г./ давността е била прекъсната и не е текла до приемането на ТР № 2 по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС на 26.06.2015 г. В този смисъл е и приетото в **ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 3 ОТ 28.03.2023 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 3/2020 Г., ОСГТК НА ВКС**, съгласно което погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС.

Следователно до 26.06.2015 г. по правилата на ТР № 3 от 28.03.2023 г. по тълк.д.№ 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, давност не е текла.

Ще отбележим, че със спирането на изп.производство се спира и извършването на изп.действия. В тази хипотеза невъзможността за предприемане на изпълнителни действия по процесното изпълнително дело не е резултат на свободна преценка и избор на кредитора, за да е налице онова бездействие - правна последица, с което гражданското право свързва давността, виж в този смисъл и **ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 318 ОТ 15.05.2020 Г. ПО**

Т. Д. № 2039/2019 Г., Т. К., II Т. О. НА ВКС . Тезата на настоящата инстанция се основава с общото правило в гражданското право че давността е правна последица и санкция за бездействието на правоимащия кредитор, но само когато той е задължен и има възможност да действа, за да упражни правото си. Ако не е задължен и/ или няма правна възможност да действа, давност не тече.

Действително, както сочи въззиваемия, въззивникът не прави разлика между перемпционния срок, който касае висящността на изпълнително дело и давностният срок, който касае възможността за принудително изпълнение на вземането. Касае се до два различни срока, които се прекъсват по различен начин и имат различни правни последици.

Съгласно чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва във всички случаи от момента на предприемане на действия за принудително изпълнение, и то независимо от по-нататъшната съдба на тези действия. Перемирането е основание за прекратяване на процесуалното правоотношение по изпълнителното производство, но то не заличава ефекта от предприетите принудителни действия (резултатни или безрезултатни), с които е прекъсвана давността за изпълняемото право - този ефект се запазва и се отчита при възражение за изтекъл давностен срок.

Обезсилването на изпълнителните действия има значение за процеса на принудителното изпълнение, но няма ефект върху материалните права на страните, а давността е институт на материалното право. Следва да се има предвид освен това, че давност не тече, ако кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по различни причини.

Поисканите и извършените от ЧСИ изп.действия в случая са валидни и годни да прекъснат течението на погасителната давност.

Ето защо изпълняемото право, признато в полза на ответника /в производството пред СРС, въззиваем в настоящето/ не е престанало да съществува, поради погасяването си по давност.

С оглед гореизложеното, налага се извод, че предявеният иск е неоснователен.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции обжалваното решение ще следва да бъде потвърдено като правилно.

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на спора обжалваното решение е правилно и в частта за разноските.

Пред въззивната инстанция:

При този изход на спора **на въззивника разноси не се следват.**

Въззиваемият не претендира разноси и съдът не му **присъжда.**

Водим от горното СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 12735 от 14.11.2022 г., постановено по гр.д.№ 4411 по описа за 2022 г. на СРС, ГО, 36-ти състав, **изцяло.**

Решението е окончателно и не може да се обжалва, арг. от чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____